

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.
29
IN NEDERLAND 60 Cts

32 KLEUR-BLADZIJDEN

IN DIT NUMMER
TWEE VOLLEDIGE TEKENVERHALEN

FRANK WHITTLE
DOOR JEAN GRATON

MUS HEEFT PECH
DOOR BOB DE MOOR

Onder ons!

KUIFJE AAN ZEE

NEEM deel aan de spelen, die aan de kust worden ingericht gedurende de maanden juli en augustus, en waaraan de klown Baba zijn medewerking verleent. Op woensdag 17 en donderdag 18 juli zijn onze afgevaardigden te Heist, zaterdag 20 te Bredene en dinsdag 23 juli te Oostduinkerke. De spelen worden georganiseerd met de medewerking van N.S.U. en Huret.

ONZE FOTOPRIJSVRAAG

DENK je ook nog aan onze fotoprijsvraag ? Stuur ons je mooiste vakantiekiekje ! Het loont de moeite want de winnaars krijgen een prachtig fotoapparaat GEVAERT.

Veel geluk !

EEN GOEDE RAAD

- Ben je bezweet, drink dan nooit ijskoud water.
- Heb je het warm, wacht om te drinken en drink met kleine slokjes.
- Drink niet om het even welk water. Let op of het wel « drinkbaar » is.
- Nadat je gegeten hebt moet je twee uren wachten alvorens je in het water mag.
- Ga niet zwemmen op een plaats die je niet kent.

JE GAAT MET VAKANTIE

...Maar toch wil je « Kuifje » iedere week lezen.

OM JE LIJFBLAD OM HET EVEN WAAR TE ONTVANGEN,

LEES JE DIT :

a) Ben je geabonneerd, stuur ons dan je naam, je adres en je abonnementsnummer, evenals je VAKANTIEADRES en datum van het begin en het einde van je vakantie.

b) Ben je niet geabonneerd, dan geef je ons dezelfde inlichtingen, maar je voegt ook nog 8 F. in postzegels toe voor IEDER GEWENST NUMMER, 10 F. voor het buitenland.

ONS VADERLAND

IEDER volk viert op een bepaalde dag van het jaar, meestal een historische datum, zijn nationale feestdag.

Binnen enkele dagen vieren alle Belgen hun nationale feestdag.

Vele lezers zullen op dat moment met vakantie in het buitenland vertoeven. Ze mogen echter de gelegenheid niet laten voorbijgaan om zich even te bezinnen over de betekenis van 21 juli. Met het vaderland gaat het maar te dikwijls zoals met de gezondheid : zo lang men gezond is, apprecieert men de gezondheid niet, maar van zodra men ziek wordt, beseft men maar al te best wat een weldaad de gezondheid is. Zolang men thuis is beseft men niet wat het vaderland eigenlijk voor ons betekent, maar van zodra men enige tijd in het buitenland vertoeft, begint men beter te begrijpen wat het vaderland eigenlijk is.

Er bestaat geen beter middel om ook tijdens de vakantie het vaderland te dienen, dan je flink te gedragen om het even waar je vertoeft in het buitenland, want dan zullen alle mensen met wie je daar omgaat, ons land meer appreciëren.

En ons vaderland verdient beslist beter gekend te worden in het buitenland, want het is een heerlijk land, waar het goed is te leven !

Kuifje

De Postbode wordt verwacht

CARLO BAEYENS, Grote Steenweg, 81, Berchem-Antwerpen, zoekt een Frans korrespondent (Frankrijk). Carlo houdt veel van fotografie, verzamelt sigarenbandjes en is 11 jaar oud.

Chick Bill zal trachten de twee bandieten, die door de Apachen gevangen genomen werden, te verlossen...

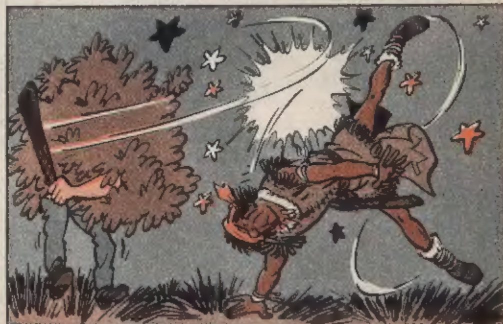

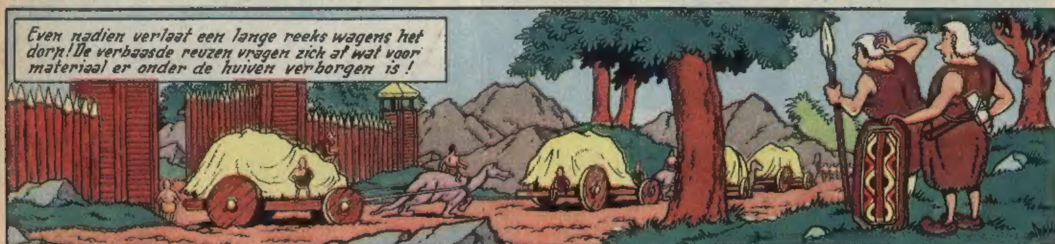
(Wordt voortgezet)

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

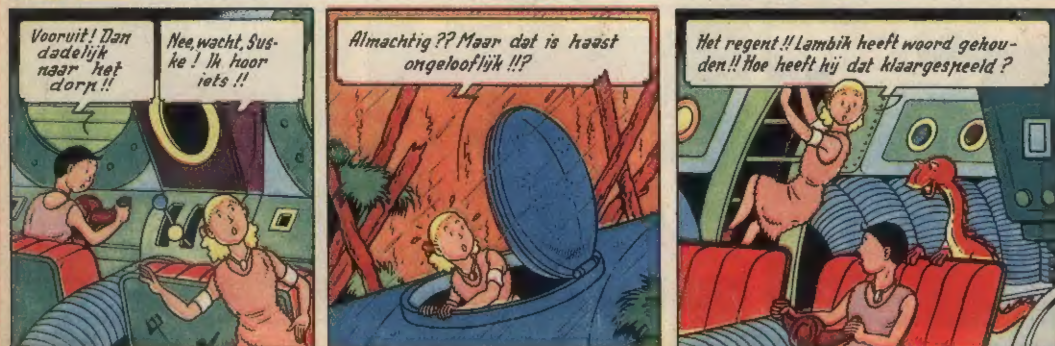
De koning van de reuzen heeft beloofd vrede te sluiten met de dwergen, indien Lambik het kan doen regenen...

(Wordt voortgezet.)

BADEN POWELL

LUCKNOW, in 1876. Baden-Powell is 19 jaar als hij het kollege van Charterhouse verlaat. Daar was het dat hij zijn liefde voor de natuur ontdekte. Hij werd luitenant bij het 13e Huzaren benoemd en vertrekt onmiddellijk naar Indië, waar hij zich bij zijn regiment voegt.

Tekst van Alan Jason.
Tekeningen van Norman

(Wordt voortgezet.)

HALLO HALLO... Luc Varenne

ONZE KANSEN VOOR DE DAVIS BEKER

DE Ronde van Frankrijk staat vanzelfsprekend in het brandpunt van de belangstelling en je volgt de verslagen iedere dag in de krant. Dit belet echter niet dat wij aan een andere sport denken, die op dit ogenblik het hart van vele landgenoten heeft gestolen. Welke sport? De tennissport natuurlijk en dit vooral dank zij het mooie spel van Washer en Brichant. Onze kampioenen zijn tot in halve finale geraakt. Niet zonder moeite, dat zal iedereen toegeven die de match, van dichtbij of van uit de verte, heeft gevolgd tegen de Mexicanen Contreras en Llamas. De Mexicanen verdedigden zich zo taai dat pas de laatste match de beslissing bracht. Gelukkig viel deze, door het briljant spel van Philippe Washer, in ons voordeel uit. De match werd betwist in de regen en een ogenblik twijfelde ik aan onze overwinning, want Washer heeft aan de regen een broertje dood...

Met genoegen denken we terug aan die match, ze was schitterend en sensationeel. Onze kampioenen waren, in teorie, sterker dan de Mexicanen, maar tijdens de matchen voor de Davis Beker is er vaak een hemelsbreed verschil tussen teorie en praktijk! De atmosfeer, waarin deze wedstrijden plaats vinden, is énig. Washer heeft nu zijn negentigste match voor de Davis Beker geleverd en dat is beslist een rekord. De meeste tennismen geven het op lang voor ze dit cijfer bereikt hebben. Washer speelde nooit beter dan tijdens zijn match tegen Llamas.

VOLGENDE week moeten onze kampioenen het dan opnemen tegen de Britse tennismen, Davies en Wilson. Flinke knapen! Tijdens de match tegen de Fransen te Parijs betwist, leidden ze de eerste dag met 2 tegen 0. De Fransen, die zich reeds voor de finale hadden

laten inschrijven, lachten groen... Ze bleven echter niet bij de pakken zitten en konden, na een harde strijd, gelijk spel maken. De laatste match werd gespeeld door Robert Haillet (aan Franse zijde) tegen Davies (voor de Britten). Haillet won de twee eerste sets en men geloofde reeds aan de nederlaag van Groot-Brittannië. Men rekende echter buiten de koppigheid van de Britten... Het was de jonge Brit, Davies, welke de laatste drie sets won en daarmee tevens een reisje naar Brussel om er « de raket te kruisen » met onze kampioenen. Hoe zal dat aflopen? We verwachten de resultaten vol ongeduld, maar met veel vertrouwen want wij geloven in de sterkte van Washer en Brichant.

Wij wensen hen veel sukses!

KUIFJE WEET HET... EN JIJ ?

HIJ HEEFT ZIJN BEST GEDAAN

HELDENVERERING is nooit onze sterkste kant geweest, maar voor Michiel Adriaansz De Ruyter, luitenant-admiraal-generaal van Holland en West-Friesland, hebben we een boontje. Over hem weten wij twee dingen : dat hij als kleine jongen boven op de kerktoren van Vlissingen kroop en dat hij de beroemdste vlootvoogd van de Nederlanden is, die de Britten in eigen wateren versloeg.

DIT jaar is het 350 jaar geleden dat hij te Vlissingen werd geboren. Hij zag inderdaad het levenslicht op 24 maart van het jaar 1607 en Vlissingen was te dien tijde een belangrijke havenstad. Zijn vader was bierdrager en zijn moeder, Alida Jans, een eenvoudige vrouw. Er waren twaalf kinderen. Michiel moest naar school lopen, maar van de school hield hij helemaal niet. Aan de zee had hij zijn hart verpand. Steeds zwierf hij in de buurt van de haven en wanneer er een schip uitvaarde, dan had hij toch zo'n grote lust om mee te varen.

Op een goeie middag kroop hij tot in het topje van de St-Jacobstoren van Vlissingen. Hij deed het alleen maar om naar de wijde zee te kunnen zien. Beneden op het plein voor de kerk was half Vlissingen te samen gelopen en de mensen vroegen zich met stomme verbazing af wat die rakker daar boven in de toren uitspookte? Michiel hield zich daar met een hand vast en keek naar de stad beneden hem. Hij kon de Nieuwstraat zien, waar hij geboren werd, en de Lange Zijpe, waar hij nu woonde.

— Michiel! Kom naar beneden! Straks val je nog! riepen de mensen.

Maar Michiel was niet bang. Hij klom rustig weer naar de vaste grond toe. Als hij er eenmaal stond, was hij niet meer zo dapper, want zijn vader had het hele verhaal natuurlijk al gehoord en meteen wist hij ook dat Michiel alweer niet naar school was geweest. De meester kwam er ook al bij te pas en die wist te vertellen dat Michiel niet dom was, maar dat zijn vuisten er een beetje te los aanzaten en dat hij er dol op was de boel op stelten te zetten, wat de meester, zoals je raden kan, niet leuk vond.

— Dan blijf je voortaan maar thuis! besloten de ouders van Michiel.

— Mag ik nu naar zee? vroeg de jongen.

— Neen, daarvoor ben je nog te klein en het scheepsvolk is te ruw. Je gaat als hulpje voor de touwslager op de lijnbaan van de heren Lampsen. Dat was erg voor de jongen. Heel de dag moest hij draaien aan het wiel waarmee de losse strengen tot kabels werden ineengevlochten. Het was vermoeiend en hij verdiende daarmee slechts zes stuivers in de week. Soms werd zijn verlangen om met zijn vrienden op straat te ravotten of naar de haven te gaan té groot en dan muisde hij er stil van onder. Lampsen was boos en wou hem naar huis terug sturen, maar toen vroeg Michiel :

— Mijnheer, ik wil naar zee gaan. Kan je mij niet helpen?

De Lampsen's waren reders die over een eigen vloot beschikten en zij vonden een plaatsje voor Michiel. Juichend liep Michiel naar zijn vader om hem de toelating te vragen.

— Als je heel goed je best doet, zei vader, mag je naar zee!

Op 3 augustus 1618 trok de elfjarige Michiel als bootsmansjongen naar zee. Dat hij zijn best heeft gedaan, staat vast.

Volgende week :

DE NIEUWE AVONTUREN VAN HARALD DE VIKING

DE ERFENIS VAN SIGURD

door Fred Funcken

WETENSCHAP EN AVONTUUR

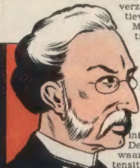
De magie van het SPOOR

SNEL spoort de BB 123 de hellingen op van de lijn Brussel-Luxemburg. Heel wat anders dan die puffende, schokkende boemeltreintjes! De grote stoot tot het bouwen van elektrische lokomotieven werd gegeven door de Duitse ingenieur en uitvinder Werner von Siemens (1816-1892). Een ander Duits ingenieur, nl. Rudolf Diesel (1858-1913) bouwde de motor, die zijn naam draagt en die je beslist reeds lang kent. De Diesellokomotief komt meer en meer in de mode. In de meeste landen van Europa worden de bijzonderste spoorlijnen geëlektrificeerd. Op de minder belangrijke spoorlijnen en op de grote internationale lijnen gebruikt men Diesellokomotieven. In de Verenigde Staten, waar de petroleum goedkoop is, wordt het verkeer voor 80 % verzekerd door Diesellokomotieven.

Meestal wordt er voor elektrische lijnen gelijkstroom gebruikt. De motoren staan op lokomotiefassen gemonteerd. In Frankrijk toont men thans neiging de voorkeur te geven aan de wisselstroom.

De gelijkstroom is deze waarvan de richting van de voortplanting en de intensiteit niet veranderen. De wisselstroom is deze waarvan de richting en de intensiteit periodiek veranderen.

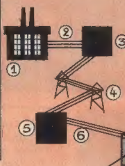

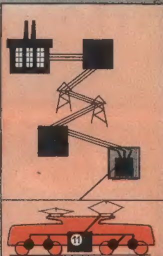
WERNER von SIEMENS

RUDOLF DIESEL

MET GELIJKSTROOM: een centrale (1) brengt een stroom van 15.000 volt (2) voort. Bij de uitgang van de centrale wordt deze stroom door een transformator (3) opgevoerd tot 220.000 volt om het transport van energie over lange afstand toe te laten (4). Nabij de utilisatiezone wordt de spanning teruggebracht tot op 60.000 volt door een andere transformator (5). De stroom (6) wordt dan naar een hulpstation gebracht, waar hij veranderd wordt in gelijkstroom van 1.500 tot 3.000 volt (7). Deze stroom voedt de bovenleiding, d.w.z. de leiding welke boven de spoorweg is gespannen (8). Van daar wordt hij opgevangen door de pantograaf van de lokomotief (9) en deze leidt de stroom naar de motoren (10) op de assen gemonteerd.
MET WISSELSTROOM: de stroom van 60.000 volt wordt in een hulpstation veranderd in een wisselstroom van 25.000 volt. Op de lokomotief wordt deze stroom door een transformator (11) teruggebracht tot 750 volt gelijkstroom. Van daaruit voedt hij de motoren gemonteerd op de assen.

Er zijn twee soorten Diesels: de hydraulische Diesel en de elektrische Diesel. In het eerste geval drijft de Dieselmotor een drijfstang aan die de assen meetrekt (2) en dit door de tussenkomst van een hydraulische transmissie (3). Een omkeerschakelaar (4) laat toe van richting te veranderen.
In het tweede geval drijft de Dieselmotor (5) een stroomgenerator (6) aan, die de elektrische motoren (7) voedt, welke op de assen gemonteerd zijn.
Hierboven een hydraulische Diesel van Belgisch maaksel. Rechts een elektrische Diesel van de USA.

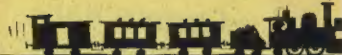

(Wordt voortgezet.)

DE SPOORPIRATEN

DOOR R. MACHEROT

Chlorophyl sleept Minimum mee naar de oever van de zee, waar een boot het anker heeft geworpen..

Je vindt Chlorophyl en Minimum grappig, maar heb je reeds het album « Chlorophyl en de Samenzweerders » gelezen?

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

EEN HUT BIJ HET KASTEEL

INDIEN je ouders of je grootouders zeggen : « Kind, je hebt geluk dat je geboren bent in de eeuw van de vooruitgang, in de eeuw van de electriciteit, badkamers, radio, televisie, centrale verwarming, auto's, enz. Vroeger was het leven niet zo makkelijk... » schreeuw dan niet, dat vooruitgang niet altijd geluk betekent. Integendeel. Tracht je in te denken hoe het « vroeger » was en kom daarom even met ons mee...

1. - AKKERS, VELDEN EN MOLENS

AAN de voet van het kasteel strekt zich het landgoed van de heer uit. Daar liggen z'n akkers, de weiden, de wijngaarden, de molens, de persen, de ovens en de smidsen, d.w.z. alles om zich te kleden, om te eten en te drinken. Daar staan ook de hutten uit leem met een strooien dak en in een van die hutten woont Hendrik.

« Mogen we binnen komen, Hendrik ? ».

2. - DE LIJFEIGENE

JA, we zijn welkom want armoe sluit de hartelijke gastvrijheid niet uit. We maken kennis met de vrouw en de vier kinderen van Hendrik, allen lijfeigenen van de kasteelheer. Iedereen loopt blootsvoets en meestal is Schraalhans keukenpiet in de kleine hut. « Het ware nog niet zo erg indien we niet verbonden waren aan dat stukje grond. Indien de heer die grond verkoopt, verkoopt hij ons met de grond. Indien we vluchten, heeft de heer het recht ons te achtervolgen en zelfs om te huwen moeten we zijn toestemming vragen. We zijn niet vrij », vertelt Hendrik.

3. - DE RECHTEN VAN DE HEER

DAT is vreselijk ! » — « Och, de burchtheer is niet slecht voor ons... Het leven is vanzelfsprekend hard. We moeten veel belastingen betalen. Ik moet een deel van mijn oogst afstaan, m'n eieren en m'n kippen. Bovendien moet ik werken voor de heer zonder dat ik daarvoor loon krijg. Ik kuis de slotgracht, ik onderhoud de wegen, wied het onkruid op de akkers en nog veel meer.

4. - ALTIJD BETALEN...

IK ben een lijfeigene, mijn buurman is een boer en zijn stuk grond is wat men noemt een vrij erfleen. Hij mag z'n grond verlaten, indien hij dat wenst. Hij heeft ook een contract voor het werk dat hij doen moet. Belastingen moet hij echter ook betalen. We moeten het graan laten malen in de molen van de burcht en dat moet betaald worden. We moeten bakken in de grote oven van de burcht en dat betalen we ook. Onze druiven moeten geperst worden en men doet het niet gratis... Dat is nog het ergste niet...

5. - OORLOG EN PEST

DRIE onheilen bedreigen ons voortdurend : de hongersnood, de pest en de oorlog. De Heer beware ons daarvoor ! Het is geen grapje wanneer de naburige kasteelheer alles komt plat branden en het is een gruwel als de hongersnood zo groot is dat de mensen lijken uitgraven... En er is de pest waartegen geen kruid gewassen is. Soms benijd ik de lijfeigenen van de abdijen : die zijn er beter aan toe.

(Wordt voortgezet.)

FRANK WHITTLE

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL DOOR J. GRATON

Op een wintermorgen in het jaar 1942, ergens in Engeland...

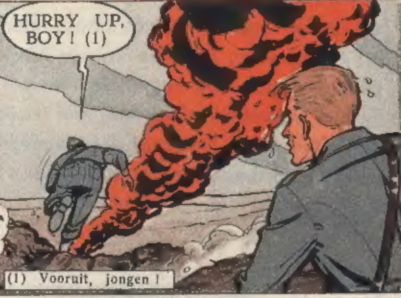
VVVVVVVRRROOOOOAAAA

Lieve hemel! Die machine stort te pletter!

Dekking zoeken!

KRAAAACK

Het was inderdaad niet nodig een schroef te zoeken, want die machine had er nooit een gehad. De sergeant wist het niet en de officier had geen enkele reden om het hem te zeggen. Het was een militair geheim. De machine die ergens in de Midlands te pletter was gevlogen, was een prototype van het eerste Britse reaktievliegtuig, de Gloster S 28/39. De motor die gebouwd werd door Frank Whittle, was de voorvader van de krachtige hedendaagse reaktiemotoren. ...Maar wie is Frank Whittle?

Zijn snelle vooruitgang valt weldra op...
Aspirant Whittle, u krijgt een speciale toelating om te studeren aan de kadettenschool van Cranwell. Good luck! (1)
(1) Veel geluk !

Cranwell is een zeer strenge school. Whittle, die een revolutionaire geest is, stuit er op heel wat verzet.
Die jonge kerel ontspoort! Weet je wat hij over mijn jongste uiteenzetting zei?... Ik laat het je raden!

Dat de zuigermotor gedemodeerd is en volgens hem moet vervangen worden door een reaktiemotor!
Ja, dat is wat overdreven! Hij is nochtans een van de zes kandidaten op de 600 die voor het toelatingsexamen geslaagd zijn.

Op het einde van zijn leertijd presenteert Whittle zijn thesis, die de eerste conceptie is van de reaktiemotoren.
In plaats van de opeenvolgende ontbrandingen, die de zuigers van een gewone motor bewegen, zal de brandstof in de turbinemotor op een ononderbroken wijze gebruikt worden. De gassen die langs achter uit het vligtuig ontsnappen, zullen het vooruitjagen zoals een ontploffing van een kogel de terugslag van een geweer veroorzaakt.

De opinie van de jury staat vast...
Die kerel droomt! Van mij krijgt hij een 6!
Wees wat milder! is een uitsluitingscijfer. Laten we hem 7 geven...

Frank zet zijn carrière verder en gaat naar de centrale vliegschool. Op een avond...
Wat teken je daar, Whittle?
Mijn levensdroom. Het is een reaktiemotor...

Zo, zo! Heb je die al laten brevetteren?
Neen, want iedereen beweert toch dat hij niet zal werken. Daarenboven, van brevetten weet ik niets af...

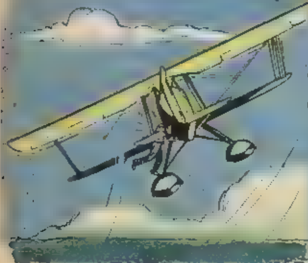

Luitenant utrick Johnson, een van de leraars van Frank, is in het burgerleven advokaat...
Ik ben een specialist van de brevettenkwestie. Wil je mij je plannen toevertrouwen?

En zohaast de beschrijving van de motor klaar is...
Dat is fantastisch en toch te verwezenlijken! Ik ben er van overtuigd dat hij wel zal werken! We slaan de hand aan het werk.

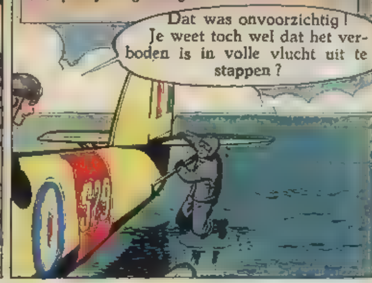

In 1930 wordt het brevet toegekend aan Frank die op dat ogenblik 23 jaar is. Hij is tevens een specialist van de luchtakrobatieën en op zekere morgen...
Mijne heren, de admiraliteit vraagt een vrijwilliger om met een vliegtuig van op een oorlogsschip gekatapulteerd te worden. Is een van u gek genoeg om zich te melden?...
Ja, ik, kommandant!

Enkele dagen later
READY? (1)
GO! (2)
(1) Klaar? (2) Vooruit!

Het vliegtuig schiet weg als een pijl uit een boog. Verrast door de schok, valt de observator uit de machine...
2742
S29

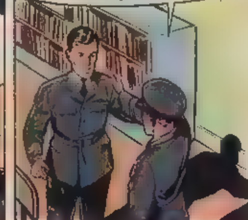

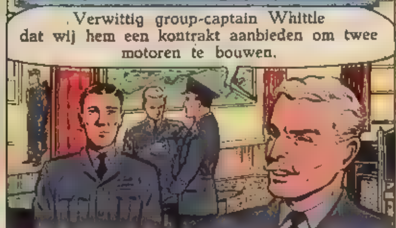
En eindelijk keren de kansen. Williams spreekt een van zijn vrienden aan, J. Tinling, die eveneens officier was bij de R.A.F. De beide mannen kunnen 2.000 pond sterling bijeen krijgen en deze ter beschikking stellen van Frank Whittle. Meteen wordt de maatschappij « Power Jets Limited » gesticht.

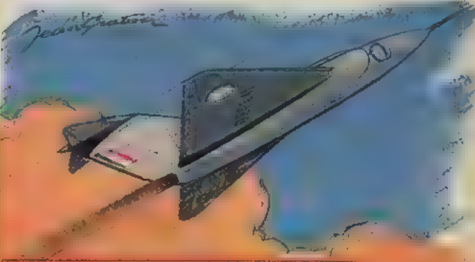

In drie jaar tijd worden al de problemen, gesteld door de nieuwe machine opgelost. De General Electric bouwt de motoren en de Bell Aircraft Cy monteert ze op de jagers. Op 13 oktober 1942 vliegt de eerste « Airacomet » en in juni 1944 vallen de Gloster « Meteor »-jagers de vliegende bommen aan. Duitse Messerschmitt reactiejagers vallen de geallieerde luchtmacht aan...

FRANK WHITTLE ontving de hoogste Britse onderscheidingen en eveneens talrijke Amerikaanse dekoraties. Hij kreeg een vergoeding van 100.000 pond sterling vrij van belastingen. In 1945 werd de firma « Power Jets L », die toen 175 brevetten in vijftien verschillende landen bezat, aangekocht door de Engelse regering en in 1948 werd Frank Whittle ridder geslagen en tot brigadegeneraal benoemd.

Einde

Volgende week : DE HOND VAN MONTARGIS

DE KLEINE JUNGLE VAN HET GROENE DAL

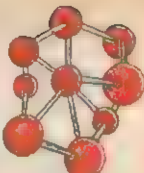

DE VROEDMEESTERPAD

DE vroedmeesterpad is zeer klein. Aan de bovenzijde is ze asgrauw, aan de onderkant grijs. Kleine wratten bedekken haar huid en van de ogen naar de achterpoten loopt er een witte streep.

Waar komt nu die rare naam vandaan ? Het is eenvoudig. Wanneer het wijfje tussen maart en juni haar eieren heeft gelegd, dan windt het mannetjje, het eiersnoer, dat van 70 cm tot 1 m 80 lang is, rond de achterpoten en draagt er zorg voor. Hij is dus de vroedmeester. Volgens sommige waarnemers graaft de vroedmeesterpad zich met zijn last in de grond en blijft daar tot de eieren een zekere ontwikkeling hebben. Andere natuurkundigen zeggen dat hij loopt, springt, jacht maakt op voedsel en zijn last hem absoluut niet hindert. 's Morgens vroeg gaat de pad op de rug in het natte gras liggen om de eieren het vocht te geven dat ze nodig hebben om in leven te blijven en te ontwikkelen.

WANNEER men je vraagt « Wat is dat atomium ? » dan draai je je tong een paar keer in je mond rond en je zegt « O ja, het atomium... dat is een reusachtig ding, dat op de Heizel gebouwd wordt en het centrum zal vormen van de tentoonstelling 1958 ! »...

Dat is het inderdaad, maar je zal toegeven dat je beschrijving onvolledig is. Het atomium is een belangrijk iets en daarom geven we er enkele details over.

Weet je wat kernenergie is ? Neen ? Je hoeft niet beschaamd te zijn, want de mensen die er iets over afweten zijn zeldzaam. Alleen de zeer geleerde bollen spelen het klaar door te dringen tot in al de geheimen van de kernenergie. De

ZO GRO

ATO

kernenergie komt voort uit de splitsing van het atoom en ze wordt gebruikt om bommen te vervaardigen, die heel de mensheid kunnen uitroein. Men kan ze echter ook aanwenden voor vreedzame doeleinden en om het lot van de mens hier op aarde te verbeteren.

Het atomium, opgericht in het centrum van de tentoonstelling 1958, heeft tot doel ons een blik te gunnen op datgene wat de kernenergie op vreedzaam plan kan verwerkelijken. Het atomium bestaat uit negen stalen bollen, die hol zijn, een dia-

WALTER GEEFT ZI

De CHRYSLER

JE bent er dus nog niet in geslaagd een proefrit te maken met de nieuwe Chrysler, waarover veel verschreven en nog meer gepraat wordt ? vroeg Walter me. Dan ben je werkelijk niet bij de zaak ! Tracht er onmiddellijk een aan de haak te slaan !

Ik gehoorzaamde aan het bevel van Walter en deed mijn best. Niettemin duurde het toch nog drie dagen alvorens ik de Chrysler Saratoga met zijn 300 PK voor een proefrit kreeg. Het is een reusachtige wagen : 5,50 m. lang en 2 m. breed, zijn acceleraties zijn buitengewonen, de maximum snelheid bedraagt bijna 200 km. per uur.

Toen Walter mij achter het stuur van die « tank » zag, suggereerde hij met een ironisch lachje.

— Als wij eens begonnen met een klein uitstapje in het centrum van de stad ?

Met die grote wagen in het centrum van Brussel rijden, waar zo'n vreselijke drukte heerst en geen enkele straat meer heel is, stelt de zenuwen van de automobilist op een harde proef. Wanneer hij echter aan de afmetingen van zijn wagen gewend is, komt hij er best. De direktie van de Chrysler Saratoga is zeer precies en makkelijk, het uitzicht perfekt. De chauffeur van de Saratoga kan werkelijk naar alle kanten goed uitkijken. Wij raakten vlug door het drukke stadscentrum en kwamen op de autosnelweg. Er was zoveel verkeer dat ik het gaspedaal niet helemaal kon intrappen. Nochtans bereikten wij herhaaldelijk de 180 km. per uur.

— De acceleraties zijn merkwaardig, zei Walter. Aan een snelheid van 120 per uur, gehoorzaamt de wagen gelijk een wagen van Europees type aan 60 per uur. Maar hoeveel benzine verbruiken wij ?

— In de stad verbruikt de Saratoga 24 l., op de grote weg en wanneer men de snelheid van 120 km. niet overschrijdt, 17 tot 18 l. Wie echter vlugger wenst te rijden, moet er rekening mee houden dat de motor dan 25 l. slikt.

— Deze wagen gedraagt zich niet als een échte Amerikaanse. Ik vind dat wij zo weinig « wiegen » !

meter van 18 m. hebben en op 29 m. van elkaar staan. Het geheel is 110 m. hoog.

— Erg mooi, zal je antwoorden, maar je kan dat reusachtig geheel dus slechts van uit de verte bekijken ?...

— Neen, een beetje geduld ! Je weet nog lang niet alles ... Met een ultrasnelle

lift, in het centraal gedeelte van het atomium geplaatst, kom je in [illegible] sekonden tot in de top. En dank zij een vernuftig systeem van liften en roltrappen, kom je makkelijk en snel van de ene bol naar

EIT HET

MIUM

de andere. In de bollen, het dichtst bij de grond gelegen (die toch nog steeds 40 m. hoog zijn), leer je wat kernenergie is en hoe men deze praktisch kan aanwenden. Ga je met de lift naar boven, domineer je heel de expositie, zie je de paviljoenen van alle naties, kan je het vuurwerk bewonderen, de prachtige kleuren en schitterende verlichting. Het wordt een schouwspel dat de moeite loont. Van op het atomium zie je heel de wereld in miniatuur !

De as van het atomium werd voor enkele weken geplant in bijzijn van koning Leopold en prins Albert en de eerste stalen bol is reeds geplaatst. Zoals je weet kan je thans reeds een kijkje gaan nemen naar de in aanbouw zijnde paviljoenen. Een uitstapje dat beslist de moeite loont. Wist je, dat het Fins paviljoen in hout wordt opgetrokken en dat het paviljoen van Holland, dat in aanbouw is, thans reeds « het juweel » geheten wordt ?

N OORDEEL OVER...

SARATOGA

— Dat klopt ! De wagen ligt lager en de suspensie is anders dan die van de gewone Amerikaanse auto's. De groep Chrysler gebruikt vooraan geen schroefveren meer, maar twee overlangse gedraaide stangen. Achteraan werden ook de bladveren gewijzigd. Het resultaat is, dat de Chrysler Saratoga vast op de weg ligt.

— Dit is dus de perfekte auto ?

— Neen, er blijven nog enkele details te verbeteren. Men moet bv. zorgen voor een betere afkoeling van de remmen. Iedereen begrijpt dat het niet zo makkelijk is een auto van 2 ton, die met een snelheid van 200 km. per uur rijdt, snel te doen stoppen en daarbij de remmen niet al te veel te verhitten ! Zie je hoe goed de wagen van binnen afgewerkt is ?

— Inderdaad. De afwerking is tiptop in orde, maar dat mag ook wel want ik vrees dat de Chrysler Saratoga nou precies geen goedkoop karretje is...

HET GEHEIM VA

Een nieuw avontuur van Pom en Teddy met tekst en tekeningen van Fr. Craenhals.

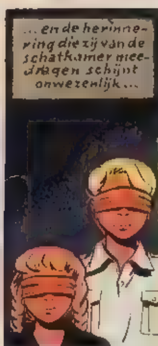

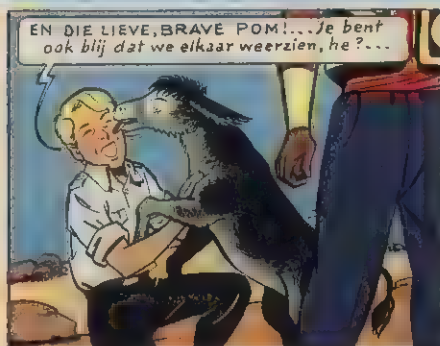

N BALIBACH

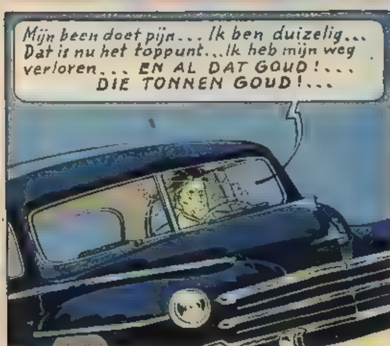

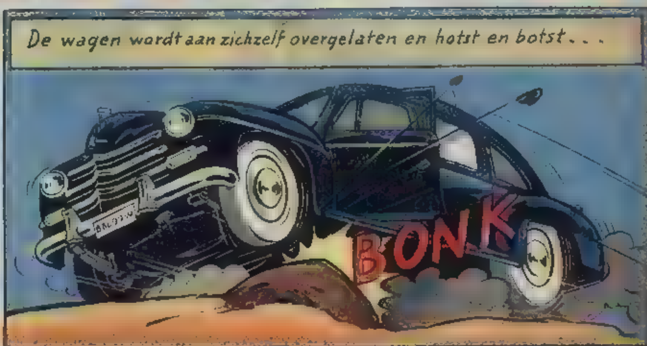
Tarass en zijn vrienden, op zoek naar Teddy en Maggy, zien plotseling een auto...

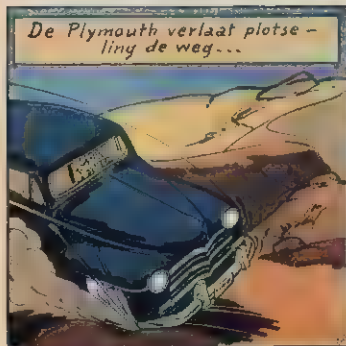

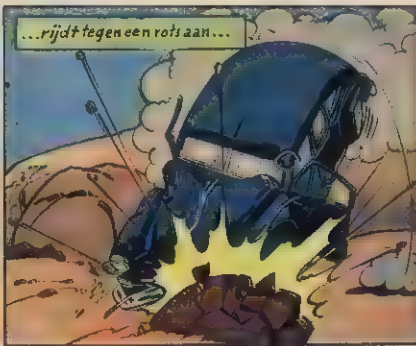

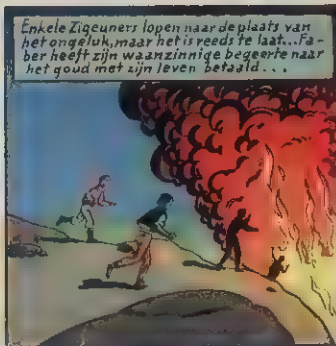

Je houdt van mooie en spannende geschiedenissen en daarom lees je het album « De Avonturen van Pom en Teddy ».

Het monster van de WAMBUTIS

Onder leiding van Jim Lewis vertrok de safari om op het grondgebied van de Wambutis een geheimzinnig dier op te sporen. Claire Duval sloot zich aan bij de karavaan in de hoop haar man, verdwenen in deze streek, terug te vinden. Door de Mbelelees gevangen genomen, slagen onze vrienden er in te ontvluchten...

EEN ROMAN VAN MICHEL PHILIPPE GEILLUSTREERD DOOR REF

Telkens weer moesten ze uit de prauw springen, en zakten ze diep in de weke grond...

OP DE GRENZEN VAN HET LAND VAN DE WAMBUTIS

MET een blik overzag Jim de situatie. Er was geen hoop... De afstand welke hen nog van hun achtervolgers scheidde, verminderde zienderogen. De Mbelelees zouden hen hebben ingehaald alvorens zij het eigenlijke moeras bereikten. Krachtig en regelmatig ploften de Mbelelees hun pagaaien in de stroom om ze weer op te trekken in een grote, witte schuimkrans. Een wilde zang ritmeerde hun krachtinspanningen en hun prauwen schenen over het gele water te vliegen.

DE dragers, haast gek van schrik en wanhoop, roeiden wanordelijk. Jim bleef kalm. Hij bukte zich, greep een van de geweren en schouderde het. Howard, die doodsbleek zag, deed hetzelfde.

— De kogels waarmee wij olifanten jagen! beval Jim. Richt je geweer op de pagaaien of op de flanken van de prauwen.

Howard knikte slechts. Jim mikte naar de prauw, die het dichtst bij was en daar klonken een hele reeks schoten. Zoals de pijpen uit aardewerk van een schietkraam op de kermis, vlogen de pagaaien aan stukken. De prauw gierde en vertraagde plotseling te midden van een huilkoncert. Pijlen zoefden en ploften in het water. Daar klonken opnieuw geweerschoten. Het was Howard, die op zijn beurt heel zijn lader leegschoot. Gedurende enkele minuten rolde er een hels vuur over de stroom. De papegaaien langs de oevers vlogen krijsend op. Over de prouwen van de vluchtelingen hing er een blauwe rook en de reuk van het poeder drong iedereen in de neus. Jim liet eindelijk zijn geweer zakken. De Mbelelees gaven de achtervolging op, want hun pagaien waren gebroken en de romp van hun prauwen met kogels doorzeefd. Het water drong er langs alle kanten in, ze maakten slagzij en dreven als wrakstukken naar de oevers toe. De Mbelelees riepen of schreeuwden nu niet meer. Het geschut had hen zodanig geterroriseerd dat ze zwegen en grijs van schrik dicht bij elkaar kropen om te ontsnappen aan het vreselijk vuurwerk. Het lawaai van daarnet had plaats gemaakt voor een drukkende stilte. Jim betrouwde de zaak echter nog niet helemaal. Hij verwachtte zich aan een nieuwe aanval en was dan ook ten zeerste geintrigeerd door het zwijgen van de Mbelelees. Hij keek recht voor zich uit en begreep dan wat er gaande was. Zij waren in het heilig moeras van Dialo.

Hij zuchtte van verlichting, want de Mbelelees zouden hen niet verder meer achtervolgen. Profiterend van het respijt dat hen werd gegund, leidde hij de prauwen in het eerste kanaal dat zich voor hen opende. De Mbelelees zagen de prauwen verdwijnen en reageerden niet. Om hen, voor het geval ze van mening mochten veranderen, op een dwaalspoor te brengen, wijzigde Jim de reisroute voortdurend. Langs kanalen die langsom smaller werden ging het voorwaarts. Het water was niet alleen slijk, het zat ook vol waterplanten. Oneindig vele eilandjes staken uit het moeras op. Over de armen van de stroom hingen de takken van waterplanten omringd door lianen als honderden verwrongen bruggen. Het bladerendak boven het hoofd van de safari was zó dicht, dat zelfs de hevigste zonnestralen er niet doorpriemen konden. Er hing een schemerduister, de duisternis van een kelder, en het was er moordend heet. Uit het dode water, waarin planten en boomstammen rotten, steeg een verpestende reuk op. Hele wolken vraatzuchtige insekten zeemden in het schemerduister om de reizigers heen en zetten zich soms met tientallen vast op een stukje naakte huid. Men sloeg er naar, men verpletterde ze onder de voet, maar dat hielp helemaal niet. In enkele minuten tijd waren de gezichten van Claire, Jim en Howard onkennelijk geworden, zo zeer waren ze gezwollen door de giftige insektenbeten. De dragers pagaaiden nog slechts zeer langzaam. Ze waren totaal uitgeput en baadden in hun zweet. Jim gaf bevel halt te maken. Hij zou trachten zicht te oriënteren.

— De oever, die de grens vormde van het Wambutiland, moet zich in het oosten bevinden, zo redeneerde Jim. Het volstaat dus dat wij de kanalen volgen die zo ongeveer die richting uit lopen.

Dat plan was juist, maar praktisch onuitvoerbaar. De kanalen slingerden door elkaar, velen liepen dood, anderen draaiden gewoonweg in een grote kring. Soms werd de vaargeul zo smal, dat de prauwen niet meer vooruitkwamen, dan weer kwamen ze terecht op een onoverkomelijke muur van groen en moesten ze terug om hun kans in een andere vaargeul te beproeven. Hoe dichter zij het centrum van het moeras naderden, hoe moeilijker de tocht werd. Het was onmogelijk dezelfde richting gedurende meer dan honderd meter te bewaren. Soms stond er geen hand water meer in het kanaal en liepen de prauwen vast op het week, kleverig slijk.

Telkens moesten ze uit de prauw springen

en zakten ze diep in de weke grond. Voeten en benen vielen onmiddellijk ten prooi aan de vreselijke bloedzuigers, die men moest doden alvorens ze hun prooi losten. Met inspanning van alle krachten slaagde men er dan in de prauwen weer vlot te maken. Soms reikte het groene gewelf tot op de waterspiegel en was een doorkomen onmogelijk. Dan moesten ze takken en bladeren wegsnijden, wat een grote inspanning vergde en veel tijd kostte.

TIJDENS een tocht onder een nauwe tunnel van onontwarbaar groen meende Claire een ogenblik dat ze gek zou worden van angst. Eensklaps maakte een lange, soepele riem zich los van een boomtak en gleed langs de rand van haar prauw. Die riem richtte zich lui op en Claire herkende de waterslang, een van de gevaarlijkste soorten die men ontmoeten kan. Een ijskoude rilling doorvoer haar, ze wou schreeuwen, om hulp roepen, maar haar keel was dichtgesnoerd en slechts een hees gekreun ontsnapte aan haar mond. Onmiddellijk richtte de slang haar plat hoofd met de twee starre, glazige ogen op. Als bij mirakel had Jim het gekreun echter gehoord. In een fraktie van een sekonde had zij zijn colt uit het etui gehaald en het schot knalde precies op het ogenblik dat het serpent naar de hals van de jonge vrouw dook. De kleine kop van de slang viel in het water. In een laatste stuiptrekking zwiepte het lang lijf in het gelaat van Claire die van afschuw en angst het bewutzijn verloor.

Dit alles was niets in vergelijking met de nachten. Ze konden immers niet aan land gaan, er was geen vaste bodem zo ver hun oog reikte. Ze moesten dus in de prauwen blijven zitten. De hitte was vreselijk en ze werden bijna levend opgegeten door duizenden insekten.

Na acht en veertig uren waren de ontdekkingsreizigers verdwaald in een wirwar van water, slijk en planten. Zij rilden van koorts, hun huid brandde en was gezwollen van de talrijke insektenbeten, ze waren uitgeput en kilo's vermagerd. Het drinkwater werd zeer schaars. Ze brachten de moed niet op een handvol van het stinkend water te drinken dat wemelde van insekten en ongedierte. Langzaam, zeer langzaam kwamen de pagaaien vooruit. Iedereen leed vreselijk van de dorst. Soms brachten zowel Jim als Howard en Claire de koude loop van hun geweer aan de lippen en ze likten er aan. Dat gaf hen de illusie van iets dat koel en fris was. Aan terugkeren viel niet de denken. Ondanks het kompas, ondanks het feit dat ze een schets hadden genomen van sommige plaatsen, was het totaal onmogelijk de ingang van deze doolhof terug te vinden.

Slechts door toeval kwamen ze uit de hel, waarin ze nu sedert vijf dagen ronddreven. Zonder te weten hoe, kwamen de ontdekkingsreizigers die morgen in een vaargeul, die breder was en waar het ademen makkelijker viel. Dat stak de dragers een hart onder de riem. Ze namen de pagaaien weer op en roeiden. Eensklaps lag het vasteland vlak voor hen. Diep ontroerd staarden zij naar die vaste grond, naar de oever waarvan ze hadden gedroomd : het land van de Wambutis.

Nochtans bood die oever geen aanlokkelijk uitzicht. Een dichte muur van bomen en planten sloot iedere toegang af. Ze moesten die muur openen met een bijl alvorens zij voet en land konden zetten.

Ze verborgen de prauwen handig tussen de blaren en lieten ze achter. Ze zouden te voet over het gebied van de Wambutis trekken. De karavaan vormde zich opnieuw. Nauwelijks hadden ze honderd meter gemarsjeerd of Jim, die vooraan liep, stootte het hoofd tegen een fetisj, wat betekende dat zij op het grondgebied van de Wambutis waren aangekomen. Iedereen keek naar die grenspaal, die te midden van de weg was geplant en op primitieve wijze was versierd. Op de paal stak een schedel van een mens. De betekenis van het doodshoofd was zeer duidelijk. Het was een waarschuwing aan diegenen die het waagden het land van de Wambutis binnen te dringen.

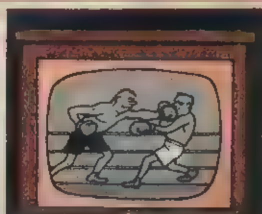
VOLGENDE WEEK :

DE ONZICHTBARE VIJAND

DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

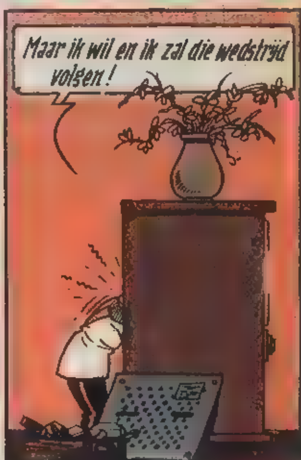
door WILLY VANDERSTEEN

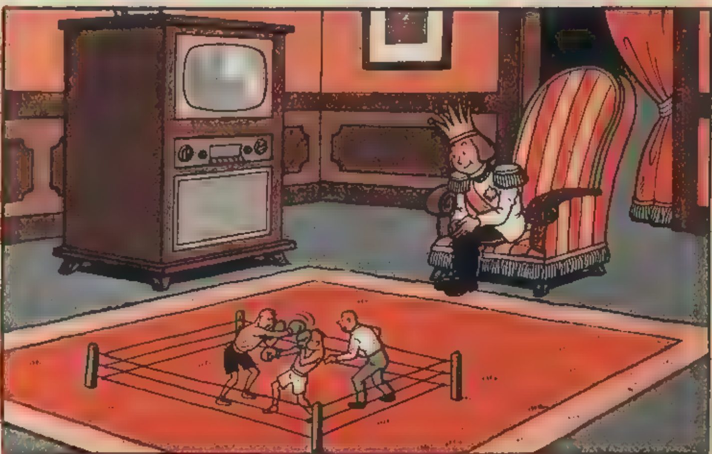

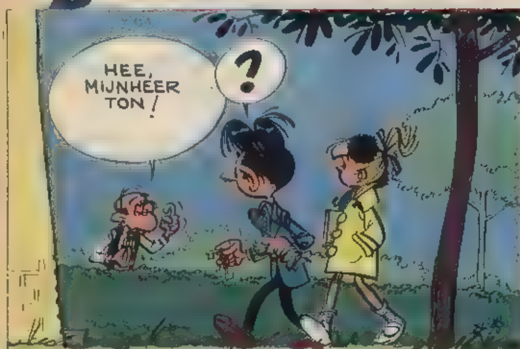

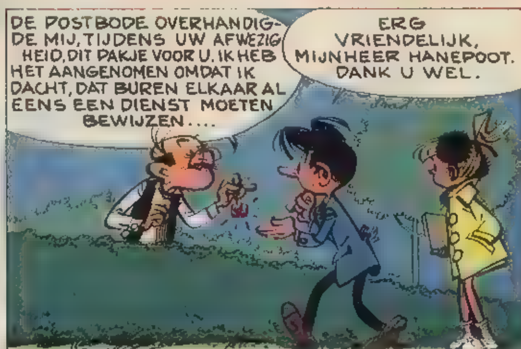

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

EEN KOZAK EN EEN POOL

LANGS de Russisch-Poolse grens in het jaar 1830, wierp een Kozak zijn pistool, dat overbodig was geworden, op de grond. Hij klemde de rechterhand om zijn linkerschouder, waarvan het verband gelost was en hij voelde hoe er een kleine straal lauw bloed langzaam van zijn schouder naar zijn borst toe liep. Aan zijn voeten, met de neus in een hoop zagemeel, lag zijn tegenstander. Hij lag roerloos, maar Skharof wist dat hij voorzichtig moest zijn en daarom draaide hij met de punt van zijn laars het gelaat van zijn vijand opzij.

STA op, kleine Pool! zei hij Je wil mij toch niet doen geloven dat ik je met één vuistslag heb gedood! Neem het mij niet kwalijk, ik kon niet anders handelen. Stel je even in mijn plaats...

— Ik heb honger! kreunde de Pool en bleef liggen.

— Je vrienden hebben mij een kogel in de schouder geschoten toen ik in deze streek patrouilleerde. Ik ben bewusteloos van mijn paard gevallen en toen ik weer bij kennis kwam, zag ik deze isba. Ik heb er mij naartoe gesleept. De oude vrouw, die hier woont was zo bang dat ze vluchtte toen ze mij zag afkomen. Met een paar lompen heb ik mijn wonde verbonden en toen zag ik een Pools partisaan de hut binnentreden. Dat was jij en ik kon niets anders doen dan je neerslaan. Mijn rechtervuist is gelukkig nog zwaar en sterk... Ik kon helemaal niet weten dat zo'n grote kerel daarvan zou omvallen... Ik wist ook niet dat de honger je kwelde en dat je niet meer op je benen kon staan.

De jonge Pool had zich op de ellebogen opgericht.

— Ik vaag mijn hielen aan die vuistslag... en het kan mij ook niks schelen dat ik gevangen genomen werd... Maar geef mij iets te eten, om de liefde Gods, geef mij iets te eten...

— Hier heb je een korst brood en een stuk spek. Het is alles wat ik gevonden heb. De oude zwemt blijkbaar niet in het goud, maar ze zal het ons wel vergeven, dat wij haar brood en haar spek hebben gegapt.

— Dank je! zei de Pool en hapte gretig in het brood en het spek.

— Vreselijk, die oorlog! bromde de Kozak en drukte het linnen op zijn wonde. Ik heb een vrouw en vijf kinderen, die op mij wachten en het scheelde geen haar of ik liet mij in dit grensgebied neerkogelen, door mensen die mij niet kennen en die slechts één wens hebben: hun vrijheid te veroveren. Ik ben graag bereid hen die te geven, maar ik ben de meester niet... Dom is zo'n oorlog!

De jonge Pool likte zijn vettige vingers af; niets wou hij laten verloren gaan.

— Nu gaat het beter! zei hij.

— Ja, ja, nu gaat het beter... Maar wij moeten hier weg en snel ook! Mijn eskadron ligt te Oelinka en jij bent mijn gevangene. Ik draag je geen kwaad hart toe, maar je bent mijn gevangene en het is mijn plicht als soldaat je mee te nemen. Indien wij hier nog langer blijven, komen je vrienden opdagen en dan ben ik de gevangene... als alles goed afloopt ten minste... In de schuur zag ik een oude eikenhouten slede en er moet hier ook een paard zijn, want ik hoorde het hinniken. Volg me, wij spannen het paard voor de slede en glijden tot in Oelinka alvorens de dag helemaal ten einde is. En tracht niet te vluchten, he! Ik ben een goedhartig man, maar ik heb er genoeg van mij te laten neerkogelen door de partisanen!

— Vluchten? Daartoe ben ik niet in staat. Ik ben bereid je te volgen naar het einde van de wereld, zo je dit wenst, indien je mij zou beloven dat ik daar hete soep en een stuk brood krijg. Sedert drie dagen hebben wij niets meer onder de tand gestoken. Je makkers hebben het dorp in brand gestoken en de afgelegen hoeven eveneens. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is dat ze deze hut hebben laten staan...

KOM MEE NAAR BLZ. 22

EEN KOZAK EN EEN POOL

VERVOLG VAN BLZ. 21

TIEN minuten later zaten de Kozak, Skharof, en de jonge Poolse vrijheidsstrijder, Alexis Petrotski, op de oude slede en gleden over de uitgestrekte steppe. De slede was niet alleen oud, maar tevens uit zwaar eikenhout gemaakt en ze was eigenlijk bestemd om door drie flinke paarden getrokken te worden. De hemel alleen mocht weten hoe die grote slede in de schuur van die oude, kleine en vervallen hut terecht was gekomen. Het paard was helaas niet jong, noch sterk noch vlug. Het was een oud dier dat slechts het vel over de benen had.

— Die is het vasten ook al gewoon, meende Skharof en trok aan de teugels.

— Er wordt veel honger geleden in Polen, zuchtte de jongeman. De ambtenaren van de tsaar stelen onze oogst. Wat er voor ons overblijft is te weinig om te leven, te veel om te sterven.

— Met dit paard zal het nog lang duren vooraleer wij Oelinka bereiken, zei de Kozak, die deed alsof hij de opmerking van de Pool niet gehoord had.

Een uur lang reden zij in een matig drafje over de steppe en dan kwamen zij aan het woud van Perm. Eensklaps spitste Skharof de oren.

— Luister eens, zei hij, ginds in het bos... Men zou zeggen dat het...

— Ja, het zijn wolven. Dat ontbrak er nog aan! antwoordde de jonge Pool.

Met een zweepslag vuurde de Kozak het oude paard aan. Het hinnikte, niet zo zeer van pijn maar wel omdat het de wolven geroken had. Alexis Petrotski keerde zich om en zag een lange grijze streep aan de horizon, die over de witte sneeuw snel vooruit kwam.

— Zij hebben ons in de gaten en zij achtervolgen ons. Die zijn beslist ook uitgehongerd door die lange, barre winter.

De zweep knalde en het paard liep met inspanning van al zijn krachten iets vlugger. De slede, die het moest trekken, was veel te zwaar voor zijn zwakke krachten.

— De wolven winnen veld en wij hebben niet eens wapens! Indien ze ons inhalen zijn we verloren!... Juu! Juu!... Trekken paardje!

De uitgehongerde roofdieren naderden snel de slede. De wolf die de kudde leidde was zo groot als een kalf. Hij had een reusachtige kop en hij liep nu vlak bij de achterpoten van het ongelukkige paard. Skharof sloeg links en rechts met de zweep. De wolven sprongen dan even opzij, om snel als de bliksem weer terug te komen.

— Ze zijn met een twintig of een dertigtal, stelde Alexis vast. Indien het paard uitgeput moet blijven staan, betekent dit de dood voor ons beiden... Binnen enkele ogenblikken komen wij aan de ravijn. Rijd er zo dicht bij als het enigszins mogelijk is. Ik spring dan van de slede en laat mij naar beneden rollen. De slede wordt aldus op slag lichter en zo heb je een kans heelhuids uit dit avontuur te komen.

— Bij de heilige ikonen! Dat kan ik niet laten gebeuren! Ik kan je niet zo maar de dood injagen om mijn eigen vel te redden!

— Denk aan je vrouw en je kinderen. Ik ben alleen op de wereld en bovendien ben ik nu krijgsgevangene. Mij kan het dus helemaal niet schelen.

— Indien wij moeten sterven, dan sterven wij samen als soldaten. Blijf bij mij en neem een van mijn dolken uit mijn gordel.

De jonge Pool trok een van de lange, scherpe dolken, die de Kozakken dragen, uit de schede. Hij bekeek de brede rug van de Rus, die over de teugels gebogen was een ogenblik, spande dan de spieren en sprong naar beneden.

— Veel geluk! riep hij.

Op slag lichter geworden, gleed de slede nu sneller over de bevroren sneeuw.

Met het hoofd diep in de schouders getrokken was Alexis Petrotski als een steen naar beneden gerold. Hij was een beetje verdoofd, maar had verder geen schrammetje. Nauwelijks had hij zich opgericht of daar sprong hem een harige massa naar de keel. Hij stak toe en een stroom bloed vloeide hem over de hand en de arm. Heel de bende wolven was rond hem

— Dat is het einde! dacht de jonge man. Met de moed der wanhoop omklemde hij de dolk en stak blindelings toe. Hij voelde de scherpe tanden dwars door zijn laarzen, zijn dik vest en zijn bonthandschoenen dringen. Hij was uitgeput. Hij kon niet meer... Toen knalden er twee, drie, vier... tien schoten. De wolven stormden huilend uit elkaar.

— Maar dat is Alexis! Onze vriend Alexis! riep een stem.

Het was een groep Poolse partisanen die de kreten van Alexis en het gehuil van de wolven hadden gehoord, en hun makker waren te hulp gesneld.

— Dank jullie, vrienden! Dank jullie! Ik zweer dat ik er van overtuigd was jullie nooit meer terug te zien. Jullie hebben mij op het het laatste nippertje uit de muil van de wolven gehaald!

Enkele wolven waren neergeveld door de kogels van de partisanen.

— Wolfsvlees is nou precies niet lekker om te eten, maar het is altijd beter dan niets en vermits wij allemaal uitgehongerd zijn, slepen wij er een paar mee en wij steken hen in de pot...

— Toen wij je gisteravond niet meer terugzagen, meenden wij dat je alleen op verkenning was gegaan, Alexis, en wij hebben gezegd « die kerel brengt ons gevangenen of wild mee... »

— Nu, wild hebben jullie dan alvast! zei Alexis. Maar een gevangene... Neen, een gevangene heb ik niet!

Met het hoofd diep in de schouders getrokken was Alexis Petrotski als een steen naar beneden gerold. Nauwelijks had hij zich opgericht of daar sprong hem een harige massa naar de keel...

Het Spook van de PRAIRIE

Bij de ingang van de grot van El Palmito staat een schildwacht die de aanwezigheid van onze twee vrienden voelt...

Guillatzim heeft gesproken

OP nauwelijks tien passen afstand van onze vrienden bleef de schildwacht staan en riep met gutturale stem: « Okahee assinoe? » Daar hij geen antwoord kreeg, wachtte hij nog een ogenblik en scheen zich af te vragen of hij moest verder gaan of terugkeren. Met bezorgd gelaat naderde hij dan de plaats waar hij het verdacht gerucht had gehoord...

De Indiaan draaide even het hoofd om en van dat ogenblik maakte Bill Hickok gebruik om hem te overmeesteren. Met de hulp van Buffalo Bill was de schildwacht in een handomdraai onschadelijk gemaakt. Hij kreeg een prop in de mond, en zijn handen en enkels werden stevig gebonden. De man had niet eens de tijd gekregen een hulpkreet te slaken. Een kwartier later waren onze vrienden zonder opgemerkt te worden in de sombere grot geslopen. Enkele toortsen wierpen een zwakke lichtschijn op de honderden Apachen die geknield waren en een eentonige melodie zongen, terwijl ze zich op de borst klopten.

— We moeten trachten de kroonlijst, die rechts langsheen de grot loopt, te bereiken, fluisterde Cody. Daar zijn we relatief veilig en zien we alles wat er gebeurt.

DANK zij de duisternis en de extase die zich van de Apachen had meester gemaakt, konden onze vrienden hun doel bereiken.

— Weldra verschijnt Guillatzim. Bekijk de stenen nis goed, fluisterde Cody zijn gezel toe. Het is daar dat de Grote Sachem zal opduiken en het zou me niet verwonderen, zo je in deze zogezegde geest een bekend personage zoudt herkennen.

Bill bekeek Buffalo Bill verbaasd. Hij wou iets antwoorden, maar het gejuich van de Apachen sneed hem het woord af. Een tovenaar was op de grote rotsblok vóór de nis gesprongen en sprak de Indianen toe.

— Hij vraagt stilte en eerbied want Guillatzim zal verschijnen, vertaalde Cody.

DEZE woorden waren nog niet koud of een hoge, indrukwekkende gestalte verscheen in de stenen nis. Er heerste nu een diepe stilte en net als een toneelspeler die wacht op het geschikte ogenblik om 'n publiek toe te spreken, zo wachtte ook de GROTE SACHEM enkele ogenblikken roerloos te midden van de nis. Eindelijk stak hij de rechterhand op en sprak...

Bill Hickok was, ondanks alles, toch wat onder de indruk en luisterde met open mond. Hij verstond echter geen woord van hetgeen het spook vertelde. Buffalo Bill die de taal van de Apachen goed beheerste, gaf tekenen van onrust...

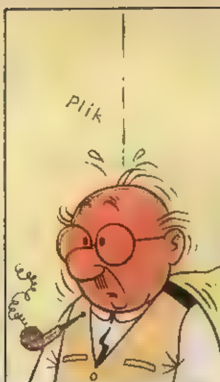
VERDUIVELD, mompelde hij, dat ziet er beroerd uit. De « geest » zegt, dat hij vanavond niet kan spreken omdat er twee Bleekgezichten met een hart boordevol bitterheid, de grot van El Palmito zijn binnengedrongen en op dit ogenblik de edele krijgers van de stam van de Apachen, bespieden. »

Hickok werd bleek. Er liep en rilling doorheen de geknielde massa, kreten van verbazing en woede stegen op. De spanning steeg gevaarlijk. Met een breed gebaar lei Guillatzim zijn fanatieke aanhangers het zwijgen op en vervolgde... Buffalo Bill luisterde vol spanning en het koude angstzweet brak hem uit...

(Wordt voortgezet.)

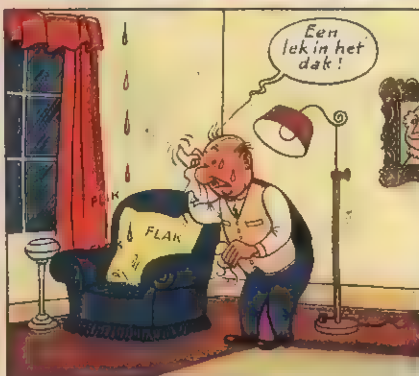

Mus
HEEFT PECH
door
BOB DE MOOR

Gezellig in een hoekje met een boekje terwijl het buitenpijpestelen regent.

Plik

Ik geloof dat...

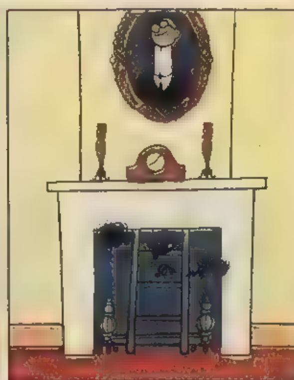

PLOF

Een lek in het dak!
PLIK
FLAK

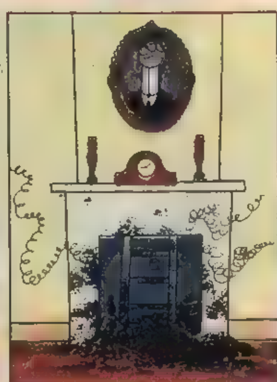

Dat knap ik zelf op...

Het zou dwaas zijn geld uit te geven aan een leidekker voor een werkje dat ik beter zelf kan doen!

Ik klim langs de schoorsteen naar boven, dan word ik niet nat.

KRAAK
OEM
AAI

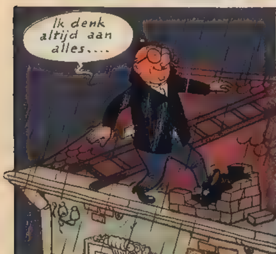

Ware de schouw niet ingezakt, ik zou niet gevallen zijn!

We her-
beginnen!

PRSSST

Nu zit heel de buurt zonder licht door mijn schuld. Vervelend!

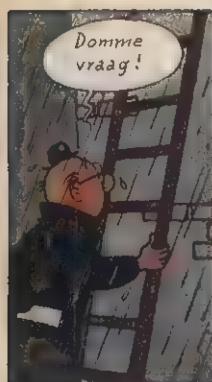
Ik haal de ladder op, dan vind ik ze straks beslist terug. Een mens moet altijd z'n voorzorgen nemen...

Ik denk altijd aan alles....

OOEEI!

Ik ga naar m'n buurman.

Ja, ik wil je mijn ladder wel lenen als ik ze vind!... Ik weet niet hoe het komt, maar we hebben geen licht...
Erg onaangenaam...

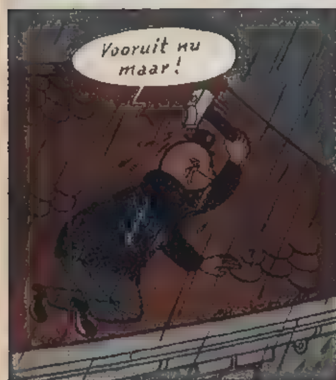
Een kwartier later.
Waarom heb je op dit uur een ladder nodig, buurman?
Om m'n ladder te halen, buurman!

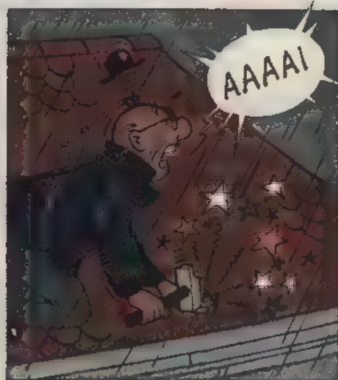

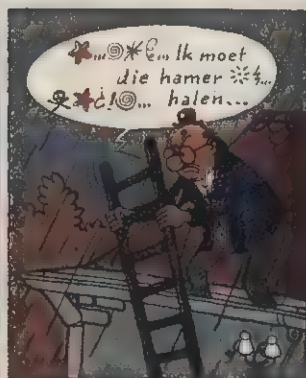

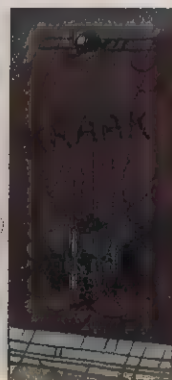

Volgende week : HET HOEDJE

SPEEL MET ONS MEE

INVULRAADSEL

KRAAK
RAWAD
EDELE
ELLENDE
IND
OOSTE
INGALEE
RAWAN
APO
RINOC
AGNESIU
RANSPOR
PISOD
LIT
ENDIE
IGARENA
REKNE
ADA
AMERIKA
REN
EIDSE
APY

VAN de woorden, die in bijgaande rooster zijn geschreven, ontbreken de eerste en laatste letter.

Het eigenaardige nu is, dat voor elk woord deze twee letters dezelfde zijn (bijv. t-ran-t), terwijl de gezamenlijke ontbrekende letters, van boven naar onder gelezen, een bekend spreekwoord vormen.

In dit raadsel komen slechts 4 eigennamen voor. De twee moeilijkste zijn : het tweede woord (een rivier in Achter-Indië) en het tiende (een rivier in Zuid-Amerika).

Kunt u deze woorden herstellen en dat bekende spreekwoord vinden ?

DE ZONEN VAN LAMBIK

Mevrouw de Babbel betrapt haar meid terwijl ze de mond aan de wijnfles zet.

— Marie, zegt ze, ik sta er versteld van !

— Ik ook, mevrouw... Ik dacht dat u uit was gegaan...

★

Meester : Jantje, wat wil analoog zeggen ?

Jantje : « Analoog » is de onvoltooid verleden tijd van « Anna liegt », meester !

★

Pietje : Ken jij iets ergers dan een giraffe met een stijve nek ?

Frans : Ja, een duizendpoot met eksterogen !

★

— Weet je wat er gebeurt met kinderen die liegen ? vroeg papa.

— O ja ! antwoordde Jantje. Die moeten slechts halve prijs betalen in de trein of tram.

(Mopjes ingezonden door Robert de Vries, Antwerpen.)

ALS DE KINDEREN ZELF BAAS ZIJN OVER HET SPEELGOED, IS DE BOEL GAUW IN DEN HOND.

Dit stond in de rebus van vorige week.

ONZE TEST

Ben je makkelijk te beinvloeden ?

IEDEREEN ondergaat in minder of meerdere mate de invloed van anderen. Dat is normaal wanneer men zich niet helemaal aan de wil van anderen laat onderwerpen.

	Ja	Neen
1. Je hebt met je vrienden een film gezien. Jij vond hem slecht, je vrienden goed. Ben je toch bereid om te zeggen dat hij goed was, omdat je je zozeer door je vrienden laat beinvloeden ?	......	......
2. Je koestert bewondering voor een bepaalde figuur. Verander je van mening, nadat je veel kritiek op deze figuur heb gehoord ?	......	......
3. Kan een vriend je heel makkelijk van een goed voornemen afbrengen ?	......	......
4. Laat je je overhalen om een bepaalde sport te beoefenen, omdat je vrienden zeggen dat ze prettig of gezond is ?	......	......
5. Ga je graag gekleed gelijk een oudere broer of oudere vriend ?	......	......
6. Verander je van mening al naar gelang je over een bepaalde zaak met deze of gene vriend spreekt ?	......	......
7. Deel je over het algemeen de mening van diegene die het laatst gesproken heeft ?	......	......
8. Volg je heel vaak het voorbeeld van je vrienden, zelfs als dit voorbeeld slecht is ?	......	......
9. Ben je er je van bewust dat je de invloed van je vrienden ondergaat ?	......	......
10. Kan men van u zeggen : « Och, die doet alles wat men van hem wenst » ?	......	......

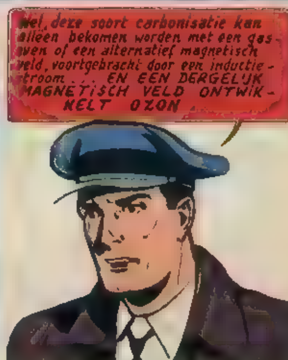
Kom mee naar de Postiljon voor het antwoord op de test.

DE MUUR VAN

TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

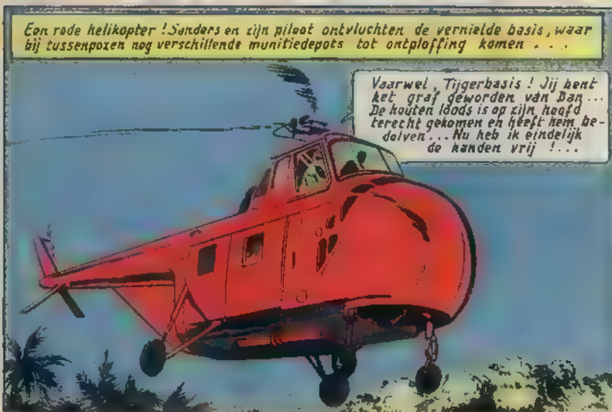

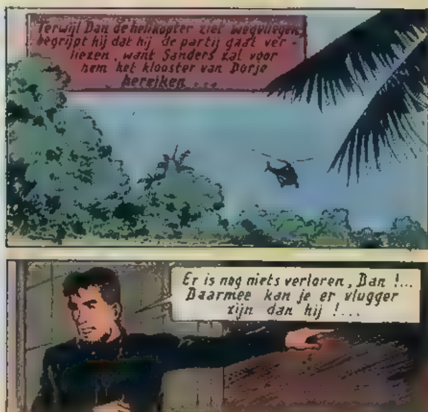

DE STILTE

Op de plaats waar de luchtpiraat opsteeg, vond Dan een takje...

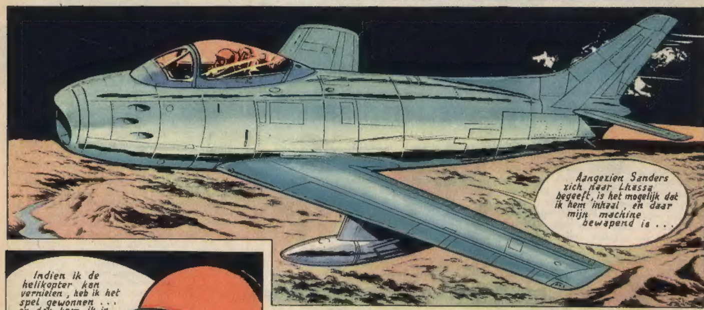

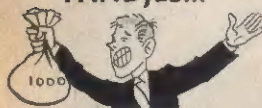

Wie houdt van avontuur en mysterie, leze onverwijld het album van A. Weinberg « De Blauwe Driehoek ». (Wordt voortgezet.)

MOEDERLIEFDE

IN de Zoo van Brooklyn waren twee kleine beertjes uit de grote kooi ontsnapt en ze werden door de bewakers met een lasso weer gevangen. De moeder van de beertjes was getuige van hun gevangenname. Op het ogenblik dat men haar baby's weer in de kooi zette, viel ze in zwijm van opwinding en emotie.

KOSTBARE TANDJES...

CHARLES RONERVARD, een Amerikaans multimiljonair, heeft niet minder dan twee en dertig tandartsen die ieder de verantwoordelijkheid over één tand dragen. Volgens de laatste berichten verkeren de tanden van Ronervard in uitstekende gezondheid. Des te beter!

DE MEIKEVER MOET OOK BETALEN !

EEN kleine jongen uit Stuttgart stapte in zijn vaderstad op de tram en zette een bokaal met een meikever naast zich op de bank. De tramontvanger eiste de betaling van een plaats voor de meikever... De knaap werd rood van verontwaardiging en al de andere reizigers eveneens. De zaak kreeg een staarte en het stadsbestuur van Stuttgart werd officieel van het incident op de hoogte gebracht. We durven er voor wedden, dat de meikevers in Stuttgart voortaan gratis een tramritje mogen doen !

EERST DE GANZEN !

OVER Oost-Gotland huilen de motoren van de straaljagers: het Zweeds leger houdt zijn jaarlijkse maneuvers. » De haren van alle rechtgeaarde en dierlievende Zweden rezen te berge van woede toen dit bericht in de pers verscheen. « Wat, zeiden ze, moet het leger nou juist maneuvers houden boven een wildrijke streek waar bovendien, op dit tijdstip van het jaar, zeldzame wilde ganzen hun eieren uitbroeden ? »

Cervell, de kommandant van de straaljagers werd op de hoogte gebracht en hij vond dat de dierenvrienden gelijk hadden. Telefonisch gaf hij het bevel de maneuvers stop te zetten. Tot de broedtijd van die zeldzame ganzen voorbij is, blijven de straaljagers in de loodsen en kunnen de piloten een wandeling door het woud maken om van het natuurschoon te genieten. Dit feit bewijst wel dat de nuchtere Zweden hun hart op de rechte plaats dragen !

DE POS

VUUR !

BIJ DE FOTO

« VUUR ! » Als dit commando weerklinkt, dan brengen de soldaten hun geschut in werking. De projektielen van het klassieke geschut vliegen naar het doel dat vooraf werd bepaald, maar dat zij niet altijd treffen. De telegeleide raketten worden door een elektronisch brein naar het bepaald doel gebracht. De telegeleide raketten bereiken dit doel steeds, tenzij zij onderschept of tijdens hun vlucht afgeleid worden. De foto toont een recente geleide raket, de « Firestreak », die door een Britse firma werd gebouwd en bestemd is voor de jachtvliegtuigen. De raket kan tijdens de vlucht op een ander vliegtuig afgeschoten worden. De « Firestreak » vliegt gedurende een kort trajekt veel sneller dan het geluid. Dez foto werd op grote hoogte genomen door een automatische camera, opgesteld in de neus van het vliegtuig, dat de « Firestreak » lanceert.

MENSEN UIT HET STEENTIJDPERK

DONALD THOMPSON, antropoloog, zal een expeditie leiden die de omgeving van het Meckaymeer in Australië moet verkennen en zal trachten meer te vernemen over de Pintubi, een kleine volksstam die nog leeft zoals onze verre voorouders in het Steentijdperk. Men weet dat de Pintubi vegetariërs zijn d.w.z. dat ze geen vlees eten. Donald Thompson en zijn gezellen zullen dus niet in de soepketel belanden !

TOPPUNT

ER zijn geen Pekineesjes meer in China. Ze zijn er uitgestorven. De Pekinees die 'n Pekineesje wilt, moet hem uit Denemarken invoeren.

tiljon

NA 21 JAAR

DE Argentijnse politie klopte alle rekords. Na 21 jaar vond ze een gestolen wagen en bracht die weer naar zijn eigenaar terug. Deze laatste was het incident helemaal vergeten en hij vond, zeer terecht, dat zijn wagentje uit de mode was geraakt.

GEKORTWIEKT !

TE Albuquerque (Nieuw Mexico) mogen de baarden en de snorren van bedienden en werklieden uit de voedingsnijverheid de 18 cm niet overschrijden. Wat langer is, wordt gekortwiekt aldus werd er besloten om de hygiëne te bevorderen.

DE VISGRAAT

EEN vliegtuig van de PAA steeg onlangs van het vliegveld te Johannesburg op met een flinke vertraging. De oorzaak daarvan was een visgraat, die in de keel van de piloot stak...

KUIFJE AAN ZEE

HEB je reeds deelgenomen aan onze spelen die gedurende de maanden juli en augustus aan de kust georganiseerd worden? Baba komt naar Heist op woensdag 17 en op donderdag 18 juli. Ga er naar toe, je zal je goed amuseren.

De spelen worden ingericht met de medewerking van de firma's N.S.U. en Huret.

ONZE FOTOPRIJSVRAAG

Ik herinner je er aan dat Kuifje, gedurende de zomermaanden een grote fotoprijsvraag heeft uitgeschreven. Neem er deel aan, je kan mooie prijzen winnen. Neem kiekjes tijdens je vakantie en stuur ons het beste.

De winnaars krijgen een prachtig Gevaert fototoestel.

Veel geluk!

DE SCHAT

EEN jonge vrouw ging naar de markt van Cagliari en kocht na heel wat afdingen en luid protest eindelijk een vis. « De vis is veel te duur » zei ze nog tot afscheid aan de visverkoper.

Thuis gekomen sneed ze de vis open en vond in zijn buik een goudstaaf van 300 gr. Als ze de volgende keer vis koopt, zal ze wel niet meer afdingen op de prijs!

COGNAC

EEN Zweeds automobilist keerde uit Frankrijk naar huis terug en had het reservoir van zijn ruitenwisser met cognac in plaats van met water gevuld. Toen de Zweedse douaniers het geheim ontdekten lachten ze zich bijna een bult. De automobilist - liefhebber - van - fijne - cognac lachte ook... maar groen.

GEMEEN !

EEN autoverkoper uit Arizona kon van een van zijn klanten geen geld krijgen. Ten einde raad schreef hij deze brief: « Wat zouden je buren denken als ik je auto kwam terughalen? » Twee dagen later kreeg de man het antwoord: « Ik heb het mijn buren gevraagd en ze zeggen dat ze dat écht gemeen van je zouden vinden. »

ANTWOORD OP DE TEST

MAKKELIJK TE BEINVLOEDEN ?

10 JA : Je bent nog jong, dus is het natuurlijk dat je je laat beinvloeden door oudere vrienden of oudere broers. Wees echter toch voorzichtig en luister niet te veel naar de raad van mensen die je niet kent.

VAN 7 TOT 9 JA : Ook jij bent makkelijk te beinvloeden. Leer zelf een oordeel te vellen.

VAN 4 TOT 6 JA : Jij weet je reeds goed te verdedigen tegen de invloed van de anderen.

VAN 1 TOT 3 JA : Je ondergaat nog wel de invloed van anderen, maar je kan zelf reeds onderscheiden en zelf een oordeel over de dingen vellen.

0 JA : Jij bent niet makkelijk te beinvloeden. Misschien ben jij een natuur die domineert en volgen anderen je voorbeeld. In dit geval moet je er steeds voor zorgen, dat niemand het ooit kan berouwen je raad te hebben gevolgd of je invloed te hebben ondergaan.

WIST-JE ?

- dat sperwers kunnen vliegen met een snelheid van 41 km per uur, dat de valken 60, wilde eenden 95 en zwaluwen 120 km per uur bereiken?
- dat niet alleen mensen in hun slaap soms snurken maar ook de apen, de leeuwen, de paarden en de olifanten?

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk* : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —

Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

DE AVONTUREN VAN KUIFJE

COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

Onze drenkelingen hebben dan eindelijk een boot gezien en denken dat de redding nabij is. Hun vreugde is echter van korte duur...

(Wordt voortgezet.)